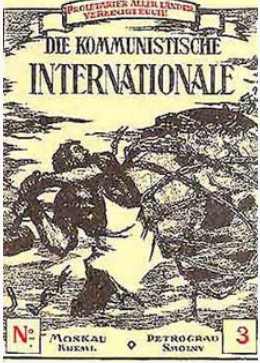

Nerede bir yoldaş varsa,
Türkiye Komünist Partisi
oradadır!

Proleterya Enternasyonalizmi

2013 yılının bu son sayısını ağırlıklı Dünya Komünist Hareketinden haber, bilgi ve yorumlara ayırdık. Bilindiği gibi, Büyük Ekim Devrimi sonrası, Sovyet ülkesinde sosyalizm kuruculuğunun desteklenmesi ve uluslararası alanda etkinliği artan komünizm idelerini yaygınlaştırmak için Komünist Enternasyonal-Komintern 1919 yılında kuruldu. Dünya Komünist Partilerinin merkezi anlamında görev yapan Komintern, bir dizi ülkede (en son sayısı 123 idi) Marksist-Leninist temelde KP'lerin kurulmasını örgütledi ve onları yönlendirdi. Komintern'in 1943 yılında lağvedilmesi ile ise bu görevi kısmen SBKP üstlendi. SBKP 1991 yılına dek Dünya Komünist hareketi'nin ideolojik merkezi görevini yürüttü. Sovyetlerde revizyonizm ve deformasyonun gelişmesi gözönüne alınarak değerlendirildiğinde SBKP'nin bu ideolojik merkez işlevinin olumlu olduğu kadar olumsuz sonuçları da oldu. Ancak bu bugünden bakıldığında yapılan bir saptama. Uluslararası alanda sınıf savaşımının en üst seviyede kızgın olduğu bir süreçte, emperyalizmin Sovyetler Birliği ve Dünya Sosyalist Sistemini boğmak istediği, nükleer savaşı bile göze aldığı bir dönemde bundan daha doğru bir tavır da olamazdı. Demek ki, bütün olguları zaman ve mekan koşulları çerçevesinde değerlendirmek gerekiyor. Hitler faşizminin zindanlarında katledilen, Almanya Komünist Partisi-KPD'nin Genel Sekreteri Ernst Thaelman'ın belirttiği gibi, "Sovyetler Birliği'ne karşı tavır komünistlerin denek taşıdır. Sovyetler Birliğine karşı en ufak bir tereddüt gösteren bir komünist, burjuvazinin yani düşmanın zehirli okunu yemiştir demektir."

Günümüzde durum maalesef farklı. 22 senedir Komünist Partileri ideolojik ve örgütsel bir merkez olmadan Dünya Sosyalist Sistemi ve Sovyetlerin kaybı koşullarında, emperyalizmin ideolojik ve politik etkinliği altında rotalarını yeniden belirlemeye çalışıyor. Uluslararası toplantılar, ikili görüşmeler, konferanslar, sempozyumlar aracılığı ile kolektif bir çalışma yürüyor. Bu koşullarda bu devasa bir enerji gerektiriyor. Ancak başka çaresi de yok. Kimi ülkelerde KP'ler likide oldu,

Devamı 6. sayfada

Açıklama

Nelson Mandela'yı Kaybettik

Güney Afrika halkının özgürlük savaşçısı, 5 Aralık 2013 günü yerel saat ile 20:50'de, Houghton'daki evinde, ailesinin arasında hayata veda etti. İrkçı Apartheid rejimine karşı mücadelenin kahramanı artık fiziken aramızda yok.

18 Temmuz 1918 yılında doğan Mandela, daha genç yaşlarda, hukuk öğrencisi iken beyaz ırkçı rejime karşı mücadeleye atıldı. 1944 yılında Afrika Ulusal Kongresi – ANC'ye üye olan ve aynı yıl Walter Sisulu, Oliver Tambo ve arkadaşları ile 1951 yılında Genel Başkanı olacağı ANC-Youth League adı altında ANC'nin gençlik örgütünü kurdular. Gençlik örgütlenmesinde Güney Afrika Komünist Partisi (CPSA) üyeleri ile ilişkileri geliştirdi.

Şiddete karşı olan Mandela, 1960 Mart ayında Sharpeville Katliamında savunmasız göstericilerin katledilmesi üzerine arkadaşları ile beraber ırkçı Apartheid rejimine karşı silahlı mücadelenin gerekliliğine karar verdi ve Mandela kurdukları ANC'nin silahlı örgütünün başına geçti. Güney Afrika'da "Bahçıvan David" adı ile komünist Arthur Goldeich'in evinde illegal olarak barındı. 1962'de yakalandı. 1964'de karar duruşmasında silahlı mücadelenin gerekliliğini içeren bir savunma yaptı.

12 Haziran 1964'de silahlı mücadeleyi yönetmek ve sabotajlar düzenlemek suçlaması ile müebbet hapis cezasına çarptırıldı. Mandela tutuklandığında sadece Güney Afrika Komünist Partisi üyesi değil, aynı zamanda Merkez Komitesi üyesi Madiba yoldaş idi. Yaşamının ve mücadelesinin 27 yılını tecrit koşullarında Atlantik okyanusunda Kapstadt şehrinin karşısındaki "Robben Island" adasında zindanda geçirdi.

Mandela, 1988 yılında Ronald Reagan yönetimindeki ABD yönetimi tarafından uluslararası "terörist" listesine alındı. Mandela'nın bu listeden çıkarılma tarihi 2008 yılıdır. 11 Şubat 1990 yılında uluslararası dayanışma sonucu serbest bırakılan Mandela, 1991 yılında oybirliği ile ANC Başkanlığına, 1994 yılında da Güney Afrika Cumhuriyeti Cumhurbaşkanlığına seçildi. Nelson Mandela Küba Devlet Başkanı ve Küba Komünist Partisi Genel Sekreteri Fidel Castro, Demokratik Alman Cumhuriyeti ve Almanya Sosyalist Birlik Partisi Genel Sekreteri Erich Honecker ve Libya Sosyalist İslam Cumhuriyeti Devlet Başkanı Muammer El Kaddafi'yi tutukluluk süresince kendisine en fazla dayanışma gösteren liderler olarak her zaman yoldaşları olarak nitelendirdi. Mandela, 1990 yılında özgürlüğüne kavuştuktan sonra aramızdan ayrılan dek komünistlerin en yakın ve büyük dostu olarak kalmıştır. Güney Afrika Komünist Partisi Merkez Komitesi, Mandela'nın ölümü üzerine yayınladığı açıklamada, "Mandela ve arkadaşlarının bize verdiği en büyük ders, Allianz'ın (Cephe anlamında) tüm farklılıklarına rağmen ilkesel temelde birliğinin korunması ve demokratik yığın hareketi ile uyumunu koruma becerisidir" vurgusunu yaptı. Ayrıca "SACP, Madiba'nın ustalıkla sürdürdüğü ulusal barışma sürecini destekledi. Ancak ulusal barışma süreci O'nun için hiç bir zaman toplumumuzdaki sınıfsal ve diğer sosyal farklılıkları ikinci plana alması anlamına gelmedi, bazılarının iddia ettiği gibi" saptamasını yapıyor.

Devamı 6. sayfada

18. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali

Bu yıl onsekizincisi bir Güney Amerika ülkesi olan ve İlerici-demokrat bir yönetime sahip olan Ekvador'un başkenti Qito'da 7 ile 13 Aralık 2013 tarihleri arasında gerçekleşiyor. Dünyanın bütün anakaralarından 15.000 katılımcı gencin forumu olacak olan Festival, Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu'nun öncülüğünde, her ülkede birer Festival Hazırlık Komitesi olarak örgütleniyor. DDGF'nin de içinde bulunduğu Uluslararası Hazırlık Komitesi ulusal hazırlık komitelerinin çalışmalarını koordine ediyor ve belirli periyotlarda Merkezi Uluslararası Hazırlık Komitesinin toplantılarını gerçekleştiriyor. 8 Aralık'ta yapılacak Açılış töreninde, açılış konuşmasını yapacak olan Ekvador Cumhurbaşkanı'nın gençleri sosyalizm için mücadeleye çağırması bekleniyor.

Festival Hareketi, İkinci Dünya Savaşının sonucunda Sovyet Kızıl Ordusu'nun faşist Alman ordusunu hezimete uğratması sonucunda, dünya gençliğinin faşizme, emperyalizme ve savaşımlara karşı uluslararası bir yığın hareketi olarak oluştu. Mesele sadece belli dönemlerde festivallerin düzenlenmesi değil, festival hazırlıklarının tek tek ülkelerde sürekli bir festival hareketi haline alması idi. Bunun sonucunda o güne dek barış, demokrasi ve sosyalizmden yana gençlik örgütlerinin olmadığı ülkelerde gençlik örgütleri kuruldu, varolan ülkelere ise komünist gençlik örgütleri, diğer sosyalist, devrimci, demokrat gençlik örgütleri ile, sendika gençliği ile beraber, öğrenci hareketi ile beraber ulusal hazırlık komiteleri oluşturarak Uluslararası Festival Hareketinin birer bileşeni oldular.

1989 yılı dahil Festival Hareketinin ve Dünya Demokratik Gençlik Federasyonunun bir bileşeni ve üyesi olan İlerici Gençler Derneği – İGD'nin dalgalandırdığı kızıl bayrağı, Türkiye ve Kürdistan gençliğinin komünist, sosyalist, devrimci, demokrat gençliği ile birlikte yeni koşullara uygun olarak devralıp dalgalandırmak İlerici Gençliğin önünde duran en ivedi somut görevdir.

Uluslararası Festival Hareketi'nin Tarihçesi

17. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali, 2010, Tshwane, (Güney Afrika). Slogan: "Dünyada barış, dayanışma ve toplumsal ilerleme için emperyalizme karşı mücadele!". Katılımcı: 126 ülkeden 15.000 genç.

16. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali, 2005, Karakas (Venezuela). Slogan: "Barış ve dayanışma için, emperyalizme ve savaşımlara karşı mücadele". Katılımcı: 144 ülkeden 17.000 genç.

15. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali, 2001, Cezayir (Cezayir). Slogan: "Emperyalizme karşı, barış dayanışma, ilerleme için mücadeleyi küreselleştirelim!". Katılımcı: 136 ülkeden 12.325 genç.

14. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali, 1997, Havana (Küba). Slogan: "Anti-emperyalist dayanışma, barış ve dostluk için!". Katılımcı: 136 ülkeden 12.325 genç.

13. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali, 1989, Pyöngyang (Kore DHC). Slogan: "Anti-emperyalist dayanışma, barış ve dostluk için!". Katılımcı: 177 ülkeden 22.000 genç.

12. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali, 1985, Moskova (SSCB). Slogan: "Anti-emperyalist dayanışma, barış ve dostluk için!". Katılımcı: 157 ülkeden 26.000 genç.

11. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali, 1978, Havana (Küba). Slogan: "Anti-emperyalist dayanışma, barış ve dostluk için!". Katılımcı: 145 ülkeden 18.500 genç.

10. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali, 1973, Berlin (DAC). Slogan: "Anti-emperyalist dayanışma, barış ve dostluk için!". Katılımcı: 140 ülkeden 25.600 genç.

9. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali, 1968, Sofya (BHC). Slogan: "Barış, Dostluk ve Dayanışma için!". Katılımcı: 142 ülkeden 20.000 genç.

8. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali, 1962, Helsinki (Finlandiya). Slogan: "Barış ve Dostluk için!". Katılımcı: 137 ülkeden 18.000 genç.

7. Dünya gençlik ve Öğrenci Festivali, 1959, Viyana (Avusturya). Slogan: "Barış, dostluk ve barış içinde birarada yaşamak için!". Katılımcı: 112 ülkeden 18.000 genç.

6. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali, 1957,

Moskova (SSCB). Slogan: "Barış ve Dostluk için!". Katılımcı: 131 ülkeden 34.000 genç.

5. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali, 1955, Warşova (Polonya HC). Slogan: "Emperyalist saldırganlığa karşı, barış ve dostluk için!". Katılımcı: 114 ülkeden 30.000 genç.

4. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali, 1953, Bükreş (Romanya SC). Slogan: "Barış ve Dostluk için!". Katılımcı: 111 ülkeden 30.000 genç.

3. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali, 1951, Berlin (DAC). Slogan: "Nükleer silahlara karşı – Barış ve dostluk için!". Katılımcı: 104 ülkeden 26.000 genç.

2. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali, 1949, Budapeşte (Macaristan HC). Slogan: "Gençler Birleşin, Kalıcı barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve insanlığın daha iyi geleceği için ileri!". Katılımcı: 82 ülkeden 10.400 genç.

1. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali, 1947, Prag (Çekoslovakya SC). Slogan: "Gençler Birleşin, kalıcı barış için ileri!". Katılımcı: 17.000 genç. "Dünya Gençlik Marşı" ilk defa seslendirildi.

Ekvador Komünist Gençlik Örgütü (JCE) Genel Sekreteri

Jaime Leon ile söyleşi:

18. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivaline ev sahipliği yapan JCE Genel Sekreteri Jaime Leon yoldaş ile yapılan söyleşiden Ekvador'daki politik gelişmeler konusunu içeren bir bölümü, Alman Sosyalist İşçi Gençliği SDAJ'un yayın organı "Position" dergisinden aktararak sunuyoruz.

(...)

Devamı 4. sayfada

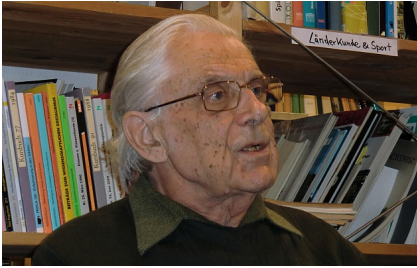
Alman Komünist Partisi - DKP 45 Yaşında!

DKP

Deutsche Kommunistische Partei

Oluşum ve kısa bir bilanço

Alman Komünist Partisi'nin kuruluşunun 45.yılı nedeniyle düzenlenen bir dizi toplantının bir tanesinde DKP Merkez Organı Unsere Zeit gazetesinin 1990 öncesi uzun yıllar Başredaktörlüğünü yapan, 45 yıl önce DKP'nin kuruluşunda bizzat görev alan ve 1991'den beri hem DKP'nin kendi oturduğu semtte temel parti örgütünde çalışmalarını sürdüren, hem de bilgi ve deneyimleri ile, yazı ve çevirileri ile Parti Merkez Komitesine destek veren, Georg Polikeit yoldaşın konuşmasından bazı bölümleri 4 Ekim 2013 tarihli UZ gazetesinden aktarıyoruz.

Konuşmanın özetine gelmeden kısa bir bilgi verelim. Alman Komünist Partisi DKP, 30 Aralık 1918 yılında Karl Liebknecht ve Rosa Lüksemburg tarafından kurulan Almanya Komünist Partisi'nin KPD (Karl Liebknecht ve Rosa Lüksemburg KPD'nin kuruluşundan sonraki ay olan Ocak 1919'da o dönemin Sosyal-Demokrat hükümetinin gizli polis teşkilatı tarafından katledildiler) 1956 yılında "anayasaya muhalefetten" dolayı yasaklanmasından sonra KPD'nin uzun illegalite yılları ardından yaslardaki boşluklardan ve uluslararası konjüktürden yararlanılarak 15 Eylül 1968 yılında kuruldu. DKP kuruldu ancak adına "kuruluş" değil "yeniden kuruluş" denildi ve bu yolla KPD'nin tarihsel gelişimi ile bağlantısı kuruldu. KPD ise 1956 yılından bugüne dek, 57 yıldır halen yasaklı durumda. KPD yasaklandığında 335 bin üyeye sahipti ve %5,7 oy oranı, 1.361.706 oy ile parlamentoda temsil ediliyordu. Yasaklanmadan kısa süre önce Batı Almanyanın tekrar silahlanmaması (remilitarizasyon) için yapılan referandumda dokuz milyon kişinin oyunu almıştı. Demokratik Almanya Cumhuriyetinin, Federal Almanya tarafından işgali ve ilthakı döneminde

2+2 görüşmelerinde Federal Alman hükümeti KPD'nin sadece sınırlı bir şekilde eski Demokratik Almanya topraklarında faaliyetine izin verdi. DKP bugün bir yandan kendi mücadelesini yürütürken, diğer yandan KPD üzerindeki yasağın kaldırılması konusunda mücadele ediyor. 1968 yılında kurulan DKP de Marksist-Leninist çizgide kurulmasına rağmen, yasaklanmasını engellemek için belirli kavramları farklı şekilde kullanarak programına yazdı. Örneğin, "proletarya diktatörlüğü" yerine, "işçi sınıfının politik iktidarı" veya "Marksizm-Leninizm" yerine, "Marks, Engels ve Lenin'in ideleri".

(...) 45 yılın değerlendirmesi üzerine bir tartışma toplantısında bu dönemin bilançosu sorusunun da yanıtlanması gerekir. Bu 45 yılda hakikaten ne elde ettik ? Bu sorudan kaçmamamız ve ileri zamanlara ertelememiz gerekir. Ben tabii ki burada sadece bazı kişisel görüşlerimi ve düşüncülerimi dile getirebilirim. Belki hepiniz bu görüşlere katılmayabilirsiniz. Bu sebepten dolayı ifadelerimi tartışmaya açmak istiyorum.

Öncelikle üç tane saptamayı görüşlerinize ve tartışmaya sunmak istiyorum.

Birincisi: Bir yandan 1968 yılında yeniden kuruluş günlerindeki atılım psikolojisini, diğer yandan ise DKP'nin bugünkü durumunu karşılaştırdığım zaman sadece şunu söyleyebilirim: O zaman tasarladıklarımıza ulaşamadık ! Bu gerçeğe gözlerimizi kapatmak bize bir yarar sağlamaz. Kuşkusuz ki o zaman da, DKP'nin kısa zamanda iktidar olup sosyalizmi kuracağımızı düşünmüyorduk. Karşımızda her yoldan geçmiş, güçlü ve deneyimli bir düşmanımız olduğunu biliyorduk. Ancak yine de zorluklara rağmen partimizi konumlandırabileceğimizi ve Federal Almanya'daki gelişmelere daha etkin müdahil olabileceğimiz doğrultusunda bir düşüncemiz vardı.

Bugün baktığımızda anlaşılır biçimde bunun gerçekleşmediğini tespit ediyoruz. Ancak, bu konuda moralimizi bozup bu sorunu içimize atmamız bize bir yarar

sağlamaz. Bugünkü durumumuzun nedenleri var ve bunlar tartışılmak zorundadır. Bu saptamayı yaparken, bugün halen büyük ölçüde, komünist hareketin 1989/90 yıllarında yaşadığı darbenin etkileri altında olduğumuzu görmezlikten gelemeyiz. Bu konuda da doğrudan sorumluluk taşımıyoruz. Ona rağmen bu konu daha uzun dönem gündemimizde olacak. Geçmişte ikircimsiz bir şekilde reel sosyalizmin savunucusu olduğumuz için, bugün de benim görüşüme göre haklı olarak, bu olumsuz gelişme konusunda nasıl sonuçlar çıkardınız sorusu bize yöneltilecektir.

Bu konuya çok uzun değinmek istemiyorum ama bu konunun ilk yanıtlarının bana göre tartışmalarımız sonucunda 2006 yılında onayladığımız yeni parti programı ile verildiğini düşündüğüm konusunda dikkatinizi çekmek istiyorum. Kuşkusuz ki buna rağmen bu konudaki tartışma sürdürülmeli ve derinleştirilmelidir.

Uluslararası düzeyde yenilgiye değinmeme rağmen, bizim de DKP'nin 45 yıllık varlığı döneminde kendimizin de hatalar yaptığını yadsımamız gerekir. Bu konuya da burada çok ayrıntılı girmem mümkün değil. Ancak 1989/90'dan beri de bu konu ile ilgili birçok yeni dersler çıkardığımızı düşünüyorum. Mesela, bugün (bunu en azından umuyorum) parti içi demokrasi konusunda farklı bir yaklaşımımız var.

Sanırım, partimizde, kısa vadede hemen çözüme ulaşmayacak nitelikte, teorik konularda ve pratik eylemlilikte farklı yaklaşımların da olabileceğini çok yavaş ve çok geç öğrendik. Bazı konularda farklı yaklaşımları olanları kolayca etiketlenen veya damgalamanın doğru olmadığını henüz daha iyi öğrenemediğimizi düşünüyorum. Bu yolla farklı bakış açılarının çözümü mümkün değildir. Bana göre bu tür sorunların yekvücüt olma çağrıları ve hatta demokratik merkeziyetçilik, parti tüzüğü ve parti programına atıfta bulunarak çözülebileceğini düşünmüyorum.

Buna karşın görüşüme göre, içerikler, görüşler, karşı görüşler konusunda, olgulara ve gerçeklere dayalı, ama aynı zamanda saygı ve açıklıklık temelinde diğer görüşlerin de görüşülmesi konusunda çaba harcamamız lazım. Ve özellikle sadece farklılıkların değil, ortak noktaların da ortaya çıkarılması ve bu temelde örgütlü ortak pratiğin geliştirilmesi için daha fazla kafa yormamız

Devamı 4. sayfada

Alman Komünist Partisi... (üçüncü sayfadan devam)

gerekmektedir.

Bilanço konusunda **ikinci** saptama:

1968'de önümüze koyduğumuz hedeflere ulaşamadık diyorsak bu hiç bir hedefe ulaşmadık demek anlamına gelmez. Doğruları söylemek gerekirse ve kendimizi kandırmayacaksak, DKP'nin 70'li ve 80'li yıllarda parlamento dışı hareketlerin ve sol güçlerin eylemlilikleri konusunda etkili bir rol oynadığının altını çizmemiz gerekir. (...)

(...) **Üçüncü saptama:** Belki biraz basit söylenmiş bir ifade olarak algılayabilirsiniz: **DKP 1989/90 yenilgisinden hayatta kalarak çıktı. Bugün hala var ve aktif.** Bu olguyu bir başarı olarak niteliyorum.

Bu olgu, Federal Almanya gibi anti-komünizmin devlet doktrininde derin köklerinin olduğu ve çok gelişmiş bir bilinç etkileme mekanizmasının var olduğu bir ülkede olağan bir sonuç değildir.

Kuşkusuz ciddi üye kaybı yaşadık, 70'li ve 80'li yıllar ile kıyaslıyorsak eylemliliğimizde ve politik etkimizde zayıflama oldu. Büyük iç tartışmalarımız oldu ve hala da sürüyor. Partinin bundan sonraki gelişmesi noktasında ciddi sorunlarımız var. Ancak, 45 yıl önce yeniden inşa ettiğimiz örgütün çekirdeğini koruyabildik. Ve bugün kapitalizmin krizi koşullarında bu partinin yeniden daha etkili olmasının, politik gelişmelere müdahil olmasının ve bu süreçte kendisinin de güçleneceği objektif koşullar mevcut.

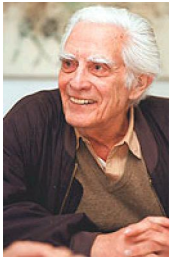
DKP'nin varlığını ve sürekliliğini, ağır politik fırtınalar karşısında koruyabilmiş olmamız kesinlikle bu olguya katkıda bulunan her yoldaşın eseridir. Ancak, görüşüme göre, bu zorlu dönemde partinin yönetimini üstlenen yoldaşlara bu noktada teşekkür etmemiz gerekir. Kendilerine yönelik tüm eleştirilere karşın, saygımızı gerektiren önemli bir görevi yerine getirdiler. DKP'nin 45 yıllık faaliyetinin bilançosunu yaparken bana

göre bir düşüncemi daha dile getirmem gerekir: **DKP bugün halihazırda varolmamış olsaydı, hemen kurulması gerekirdi!**

1968'de şöyle dedik: Federal Almanya işçi sınıfının ve demokrasi güçlerinin bir Komünist Partisine ihtiyacı var. Bu saptama bugün için dünden daha fazla geçerlidir. Bunun temel sebebi, kapitalizmin krizi koşullarında işçi sınıfı ve halkımızın demokratik çoğunluğunun, kapitalist krizden, Marks, Engels ve Lenin'in görüşlerinden, onların gerekçelendirdiği ve başka Marksistler tarafından geliştirilen, bilimsel bir dünya görüşüne sahip örgütlü politik bir gücün etkinliği olmaksızın, çıkış yolunu bulamayacaklarından kaynaklanmaktadır.

Bence bu olgu, sadece DKP'nin sürekliliğini sağlamak değil, partimizi, aynı zamanda yeni bir ruh ile ve yeni bir güçle donatmamız için elimizden gelen herşeyi yapmamız gerektiğinin temel nedenidir. (...)

Alvaro Cunhal Yoldaş 100 Yaşında

Portekiz Komünist Partisi'nin emektar Genel Sekreteri Alvaro Cunhal 13 Haziran 2005 tarihinde aramızdan fiziken ayrıldı. Bugün yaşasa idi 100 yaşında olacak olan 10 Kasım 1913 yılında doğan

Cunhal yoldaş, Dünya Komünist Hareketi'nin önemli şahsiyetlerinden biridir. Portekiz Komünist Partisi'ni illegalitede yöneten, 1974 Kızıl Karanfil Devrimi'nin ve Faşist Salazar diktatörlüğünün yıkılmasının mimarı olan Portekiz Komünist Partisi'nin önderi ülkemizde 70'li yıllarda yayınlanan "Manuel Tiago" adı ile illegalite deneyimlerini aktardığı "Yarın Bizim Yoldaşlar" eseri ile de tanınıyor. Cunhal yoldaş, 1991 karşı

devriminden sonra da Portekiz Komünist Partisinin Marksist-Leninist temelde birliğinin korunmasını sağlamış ve oldukça yiğinsallığa da sahip olan bu partinin

kimi daralmalara rağmen ülkede sınıf savaşımında yerini korumasına belirleyici katkıda bulunmuştur. Portekiz Komünist

Partisi bugün Portekiz politikasına müdahale edebilen bir karaktere sahip ise, bu O'nun eseridir. 40 yılını illegalitede ve zindanlarda geçiren Cunhal yoldaş, 1975 ile 1987 arası milletvekilliği ve 1982 ile 1992 arası Devlet Konseyi üyeliği yaptı. 1992 yılında Portekiz Komünist Partisi'nin 14. Kongresinde partinin gençleştirilmesi ve kadrolarının yenilenmesi süreci doğrultusunda Genel Sekreterlik görevini devretti ancak ölümüne dek Parti'nin Merkez Komitesi üyesi olarak, büyük iş, küçük iş demeden hizmetlerini sürdürdü. Komünist kişiliği ile de yeni kuşaklara örnek olan Cunhal yoldaş için, Lizbon'da Komünist ve İşçi Partilerinin 15. Uluslararası Buluşması çerçevesinde onbinlerce portekizli işçi ve emekçinin katıldığı etkinlikler düzenlendi.

18. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali... (ikinci sayfadan devam)

Soru: Devlet Başkanı Correa'nın "Revolucion ciudadana" (Halk devrimi) adıyla nitelendirildiği program nedir?

Jaime: Bizim bakış açımıza göre öncelikle anti-empyalist ve anti-oligarşik bir model. Toplumsal haklar ve egemenlik için mücadeleyi içeren bir süreç diyebiliriz. Ancak Revolucion ciudadana, kuşkusuz ki, farklı politik çizgilerdeki güçleri bir araya getiren ve egemen iktidar dengelerini değiştirmeyi hedeflemeyen burjuva-demokratik bir program. Halkın kendini örgütleme

yeteneğinin önemi ihmal ediliyor. Revolucion ciudadana halkın bağrından gelişmeyen, tepeden inme bir süreç. Bir devrimci sürecin sürekliliği ise ancak halkın bağrında gelişirse meyve verir. Ayrıca "Ekonomik matris" net olarak tanımlanmadığı için karmaşık bir durumla karşı karşıyayız. İktidar ülkenin sanayileşmesinden söz ediyor, ancak yolun nereye gideceği açık olarak tarif edilmiyor: Sadece kapitalizmin modernizasyonu mu hedefleniyor, yoksa üretim ilişkilerindeki değişiklik sonucu sosyalizme gidecek devrimci bir süreç mi tarif ediliyor.

Soru: Komünistlerin bu süreçte oynadığı rol nedir?

Jaime: Bizim komünistler olarak bu süreçte görevimiz, kararlı olarak sürece katılmak ve süreci radikalize etmektir. Biz halkın birliği için mücadele ederken, mücadelenin belirleyici içeriklerini öne çıkararak sınıf bilincini geliştirmek zorundayız. (...)

Komünist ve İşçi Partilerinin 15. Uluslararası Buluşması

8, 9 ve 10 Kasım 2013 tarihlerinde Portekiz'in başkenti Lizbon'da Komünist ve İşçi Partilerinin 15. Uluslararası Buluşması gerçekleştirildi. Partimizin de gözlemci olarak bir temsilci ile katıldığı buluşma; **"Kapitalizmin krizinin derinleşmesi koşullarında, emekçilerin ve halkların hakları uğrunda mücadelede, işçi sınıfının görevleri. Emperyalizmin saldırıları, uluslararası alanda güçler dengesi, ulusal sorun, sınıfın özgürleşmesi ve sosyalizm için mücadele!"** ana belgisi altında çalışmalarını yürüttü. Buluşmaya 61 ülkeden 77 parti katıldı, katılmayan 14 parti de mesaj ve görüşlerini içeren raporlar iletti.

Buluşmada 2008 yılında Lehman Brothers'ın iflası ile tetiklenen krizin derinleştiği tespit edildi. Egemen sınıfların bu krizden sözümona "yeniden yükseliş" temelinde öngörülerinin gerçekleşmediği, bunun aksine krizin sonunun görülmediği tespit edildi. Bu gelişmelerin komünistlerin öngörü ve krizlerin doğası üzerine analizlerini ve gelişmeleri doğruladığı, çünkü bu krizin salt egemen sermayenin fazla üretim ve fazla birikiminden kaynaklanmadığı, kapitalizmin çelişkilerini ifade eden, - özellikle üretimin toplumsal karakteri ile mülkiyetin özel karakteri arasında doğan temel çelişki - ve böylece sistemin sınırlarına dayandığını gösteriyor. Buna bağlı olarak, kapitalizmin tek ve gerçek alternatifi olan Sosyalizm için mücadelenin gerekliliğine vurgu yapıldı.

Buluşma sürecinde bu temelde yoğunlaşan tartışmalar ve görüşmeler, bu mücadele çerçevesinde, ABD emperyalizminin saldırgan karakteri, AB emperyalizminin üstlendiği rol, bu saldırgan ve talancı politikaların Asya ve Afrika ülkelerinde uygulamasının mahkum edilmesi, ırkçılığa, baskı, sömürü ve sömürgecilğe karşı yapılması gerekenler, kadınların, gençlerin mücadelelerinin yükseltilmesinin desteklenmesi, sendikal faaliyetlerin, emekçilerin ekonomik-demokratik haklar için günlük mücadelelerinde oynadığı rol konularında yapılması gerekenler görüşüldü.

15. Buluşma öncekilere benzer dinamik ve kimi zaman sertleşen tartışmalar ile şekillendi. Özellikle emperyalizmin karakteri ve tarifi temelinde daha önceki toplantılarda da yürütülen tartışmalar bu buluşmaya da damgasını vurdu. Emperyalizmin tanımı konusu ona karşı verilecek sınıf mücadelesinin politik-

stratejik yönelimini ve dolayısıyla tek tek partilerin ve bütünsel olarak komünist hareketin rotasını da çizeceğinden, bu konuyu önemli bir nokta olarak değerlendiriyoruz. Bir önceki buluşmalar ile karşılaştırıldığında bu konuda gelişmeler gösterildiğini ve ayrılan noktalardan çok, tartışmayı sürdürme koşuluyla ortak noktaların öne çıktığını gözlemledik. Önüç konuda ortak etkinlikler kararı alınmasında da bu etmenin rolü olduğunun altını çizmemiz gerekiyor.

Buluşma sonunda 13 konuda her KP'nin kendi çalışma alanında ve uluslararası alanda ortak somut eylemler tespit edildi. 16. Buluşmanın yer ve zaman tespiti için koordinasyon görevi gören çalışma grubuna görev verildi.

Ortak geliştirilecek olan veya kararı alınan eylemler

1. Birinci Dünya Savaşı'nın başlangıcının 100. ve İkinci Dünya Savaşı'nın başlangıcının 75. yılı konulu ortak politik kampanyalar yürütülmesi.

2. NATO'nun, Yugoslavya Federatif Cumhuriyeti'ne yönelik insanlık dışı emperyalist saldırısının 15. yılında protesto edilmesi.

3. Asya, Afrika, Latin Amerika ve Karayip partilerinin koordinasyonunun güçlendirilmesi. Kapitalist krizin gelişmekte olan ülkelere ekolojik, ekonomik ve politik etkileri konusunda uluslararası seminerler organize edilmesi.

4. Latin Amerika ve Karayiplerde mücadele ile uluslararası dayanışma kampanyası örgütlenmesi. Özellikle Kübalı tutuklular ile dayanışma, ABD saldırganlığının protestosu, Venezuela ve Kolombiya'daki süreçlerin desteklenmesi.

5. Kitle iletişim araçlarının ideolojik

çalışmadaki artan etkin rolü üzerine uluslararası bir çalışma toplantısının organize edilmesinin koşullarının yaratılması.

6. 8 Mart Uluslararası Kadınlar Günü'nün anti-emperyalist karakterde, çalışan emekçi ve ulusal baskı altındaki kadınlara affen kutlanması.

7. 1 Mayıs'ın kitlesel kutlanması. 1 Mayıs'ın, her ülkede işsizliğe, onun gerçek köklerine değinileceği ve özellikle gençliğin işsizlik sorununa ağırlık verileceği içerikte "eylem günü" ilan edilmesi.

8. Irkçılık, yabancı düşmanlığı ve faşizme karşı koordineli eylemlerin örgütlenmesinin olanaklarının araştırılması. Bu temelde anti-komünizme karşı ideolojik mücadele ve yeni tarih yazılımının işlenmesi. AB'nin bu konuda üstlendiği rol siyasi kampanyalara yansıtılacak, AB'nin faşizm ile komünizmi aynı kefeye koyma çabaları deşifre edilecek.

9. Bütün ülkelerde bir eylem günü tespit edilerek, Komünist Partilerin yasaklı olduğu ülkelerde o partiler ile dayanışmayı geliştirmek, KP'ler ve komünist semboller üzerindeki yasağın kaldırılması için istemleri yükseltmek.

10. Komünist Enternasyonal'in kuruluşunun 95. yıldönümü (Mart 1919) kutlamaları ve beraberinde Lenin'in 90. ölüm yıldönümünde Lenin'in komünist hareket açısından temel rolünün öne çıkarılması.

11. Arap ülkeleri ve Orta-Doğu ülkeleri partilerinin koordinasyonunun geliştirilmesi. Arap ve Orta-Doğu halklarının ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketleri içerikli bir seminerin organizasyonu.

12. Suriye ve İran'a emperyalist müdahalenin mahkumiyeti ile ilgili ve bağımsız Filistin devletinin tanınması ile ilgili mücadele ve kampanyaların devam ettirilmesi.

13. Emperyalizme karşı uluslararası cephenin örülmesi, bu temelde, Dünya Sendikalar Federasyonu, Dünya Barış Konseyi, Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu ve Dünya Demokratik Kadınlar Federasyonu'nun çalışmalarının ülkelerin özgül koşullarına bağlı olarak geliştirilmesi.

Proletarya Enternasyonalizmi... (birinci sayfadan devam)

kimilerinde bölündü, reformizm yolunu seçenler, adlarını değiştirenler ve değiştirmeden reformize kayanlar oldu, küçülen ancak ayakta kalmasını becerenler de kendi içlerinde 22 senedir yoğun bir tartışma yaşıyorlar. Portekiz, İspanya, Yunanistan, Şili, Venezuela, Kolombiya gibi ülkelerde partiler daraldı ama güçlerini yitirmediler. Rusya Federasyonunda 65 tane Komünist Parti ve Grup mevcut. En yığınsal olarak bilinen RFKP, Duma'da ikinci güç. Almanya'da DKP yüzde doksan daraldı, DAC'nin ilhak edilmesi ile aşırı bir anti-komünst etki altında çalışıyor, evet ama hem tartışıyor hem çalışıyor. Avusturya KP reformist bir çizgiye kayınca, Marksist-Leninist unsurlar Avusturya Emek Partisi adı altında yeni bir parti kurdular. Bu örnekler çoğaltılabilir. Birbirinden farklı dahi olsa, Çin ve Vietnam deneyi ayrı bir önem taşıyor. Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti hakeza. Küba gerçeği ise apayrı önemde. Sonuçta dünya KP'leri dinamik bir süreç yaşıyor. Ülkemizde ise şu düşünce hakim. Önce teorik, ideolojik, politik bütün ayrıntıları çözelim, ondan sonra örgütsel mücadeleyi geliştirelim. Bu düşünce içinde olan birçok tek tek yoldaş veya yoldaş grubu Türkiye ve Kürdistan'da Marksist-Leninist temelde verilen mücadeleye fiilen katılmıyor. Değerli çabalar içindeler ancak bu onların kapasitelerinin onda birine bile tekabül etmiyor. Türkiye Komünist Partisi, "komünistlerin birliği" gibi çaba ve nitelermelere karşı. Yaşanan süreç partimizin kadroları, TKP'liler arasında böyle oluşumları veya tek tek kalmayı doğurmuş olabilir. Ancak artık bunun bir sonu gelmeli. Türkiye Komünist Partisi,

kesinlikle, "öbek", "grup", "dergi çevresi" olarak değil, tek tek partili yoldaşlarımızı örgütlü çalışmalarını birlikte yürütmelerinin doğru olduğunu savunuyor. Komünist Partisinde fraksiyonlar ve gruplar olmaz, olamaz. Ama Türkiye ve Kürdistan'ın güçlü, Marksist-Leninist temelde bir Türkiye Komünist Partisi'ne ihtiyacı var. Bunun önündeki engel, egolar, dergiler, yayınlar, siteler olamaz. İşçi sınıfının politik mücadelesinde mütevazı ama kararlı hizmet verecek, görev alacak, partimizin yetiştirdiği, birçok deneyimden geçen kadroların örgütlü mücadelesine geresinin var. Türkiye Komünist Partisi, "ben yaptım, oldu" mantığı ile değil, ulaşabildiğimiz tüm değerli yoldaşlarımızın katılımı ile her kademede ve her komisyonda görevleri paylaşarak yürümenin gereğine inanıyor. "Ego" meselesi konusunda da, öncelikle her bir yoldaşın kendi yaşam ve üretim alanında etrafında kaç Parti yandaşı kazandığını, pratikte yürüyen siyasi, toplumsal, sendikal mücadelelerde ne denli etkisi olduğunu kıstas alıyor. Kariyerizm ve artizanlığın zehirini örgütlü yapımıza şırınga etmeye çalışmayacak, Partimizin belirlediği asgari temel ilkelerde görev üstlenecek yoldaşlar samimi olarak bu girişimi değerlendirmelidirler. Bugüne dek kendini ifade etmek için yapılan yayınların hiç birinin boş olmadığı ve değerinin olduğu bilinciyle bu yayınların partimizin değişik katmanlara seslenen yayınları haline dönüştürülmesi ve/veya belirli komisyonların merkezi yayınları haline getirilmeleri planlanmalıdır. Yoksa bu yayınlar, artık anlamı da kalmayacağından ve Parti ilkelerine ters olacağından dolayı, bir çevre tarifi

anlamına gelecek biçimde sürdürülemez olduğundan yayımı durdurulacaktır. Bu süreç ve kararlar her bir yoldaşın tek tek önce parti üyeliğini yenileyerek ardından da bizzat kararlara katılımı ile sonuçlandırılacaktır. Değilse, ileride yapılacak eleştiriler maalesef etkili olamayacaktır. Çünkü Partimiz kendi adına bu sürecin artık tamamlanıp kollektif organların oluşturulması aşamasına geldiğini tespit ediyor. Ülkede bu örgütlülüğün sağlanması, hem devrimci güçler arasında partimizin rolünü güçlendirecek, işçi sınıfının, kapitalizmin tek alternatif olan sosyalist düzen amaçlı politik örgütlenmesi hızlanacak, buna koşut olarak da kısa ve orta vadede işçi sınıfının ve emekçi yığınların ekonomik-demokratik mücadelesi yükselecek, Kürt ulusal sorununun çözümü ve Kürdistan Özgürlük ve Demokrasi Hareketi ile Türkiye İşçi Sınıfı Hareketinin ortak mücadelesi daha sağlıklı gelişecektir. Bu sürecin içiçe geçmiş ikinci aşaması ise legal örgütlenme yöntemlerinin ve partimizin üzerindeki yasağın fiilen değil yasal olarak kaldırılması yönündeki mücadele konusunda kollektif iradenin sağlanmasıdır. Bizler, bu görevi yerine getirebilmeliyiz ki, uluslararası tartışmalarda da görüşlerimiz daha etkili biçimde katkıda bulunsun ve uluslararası görevlerimizi de daha iyi yerine getirebilelim. Proletarya Enternasyonalizmi ilkemizin doğru bir biçimde yaşama geçirilmesi öncelikle kendi görevlerimizi doğru tanımlamaya bağlıdır. Bu sayımızda, bu sürece ışık tutması açısından kardeş partilerden deneylere yer veriyoruz.

Nelson Mandela'yi Kaybettik... (birinci sayfadan devam)

Nelson Mandela aynı zamanda ilkeli bir enternasyonalist idi. Küba sosyalizminin ABD ambargosuna karşı direnişini ve Kübalı enternasyonalistlerin Afrika anakarasında verdikleri mücadeleyi her zaman ön planda tuttu. Bunu "Çok yaşasın Küba devrimi! Çok yaşasın Fidel Castro yoldaş! Kübalı enternasyonalistler Afrika'nın bağımsızlığı, özgürlüğü ve eşit hakları için çok emek verdiler" sözleriyle ifade etti.

4 Aralık 1997'de Pretoria'da Filistin Halkıyla Uluslararası Dayanışma gününde yığınlar önünde yaptığı konuşmada "Filistinlilerin özgürlüğü elde edilemezse bizim özgürlüğümüzün tamamlanmamış olacağını çok iyi biliyoruz" dedi.

Aynı Nelson Mandela 1992 yılında Türkiye Cumhuriyeti'nin kendisine vermek

istediği "Atatürk Barış Ödülünü" Kürt halkına karşı uygulanan baskı ve ayrımcılığı göstererek reddetti. Kürdistan Özgürlük Hareketi ile olan sıcak ve somut dayanışmasını aktif siyasi yaşamı boyunca sürdürdü.

Dün Nelson Mandela ve arkadaşlarına, bugün de başka ülkelerde özgürlük ve devrim savaşçılarına "terörist" diyenler şimdi timsah gözyaşları döküyorlar. Mandela önderliğindeki ANC'yi "Terörist" olarak nitelendiren, sonuna dek ırkçı rejimi, katil iktidarı ayakta tutan bu zihniyet mahkum edilmelidir. FAC Başbakanı Merkel, ABD Başkanı Obama, İngiltere Başbakanı Cameron'un Mandela'nın kaybı ile duydukları "üzüntü", onların ırkçı Apartheid rejimine verdikleri maddi ve politik desteği unutturmaz. Zamanında

ve bugün, "batılı değerlerini" taşıma adı altında dün Güney Afrika'da olduğu gibi bugün Libya'da, Tunus'ta, Mısır'da, Mali'de, Irak'ta, Afganistan'da, Suriye'de ve Kürdistan'da emperyalist sömürü ve baskı araçlarını sürdürenlerin Nelson Mandela'yı kendi amaçları için kullanmalarına dünya ilerici devrimci kamuoyu müsaade etmemelidir ve etmeyecektir.

Türkiye Komünist Partisi, Güney Afrika Özgürlük ve Demokrasi Hareketinin önderi Nelson Mandela'nın, Madiba yoldaşımızın anısını mücadelesinde yaşatacağıdır.

Türkiye Komünist Partisi
6 Aralık 2013

Kardeş Partilerden

Şili Komünist Partisi

Şili'de Kasım ayında Devlet Başkanlığı seçimlerine paralel olarak gerçekleştirilen genel parlamento seçimlerinden kardeş Şili Komünist Partisi güçlenerek çıktı. 2009 seçimlerinde 3 olan milletvekili sayısını ikiye katlayarak 6'ya çıkardı. 2009'dan beri görev yapan 3 milletvekili de bu seçimlerde oy oranlarını ciddi oranda artırdı. Iquique kentinden Higo Gutierrez % 28,8, Copiapo kentinden Lautaro Carmona % 34,6, Başkent Santiago'dan Guillermo Teillier % 44,6 ile oylarını artırarak tekrar seçilirken, Şili Komünist Gençlik Örgütü Genel Sekreteri Karol Carolia % 39,2 ile, Öğrenci liderlerinden Camila Vallejo ise % 43,8 oy oranıyla iki genç kadın aday olarak başkent Santiago'dan milletvekili seçildiler.

İspanya Komünist Partisi

İspanya Komünist Partisi Kasım ayında gerçekleştirdiği 19. Kongresinde "Demokratik Başkaldırı" sloganı altında ülkede devrimci güçlerin birliğinin sağlanarak, sağ güçlerin hegemonyasını yıkarak yolu sosyalizme ve komünizme açacak bir süreç için çağrı yaptı. Bu görevi yerine getirirken "yeni enternasyonalizm" temelinde kardeş Komünist Partiler ile uluslararası çalışmaların güçlendirilmesi kararı alındı. "Yeniden Kuruluş Kongresi" sloganı altında toplanan derin geleneklere sahip Parti'nin, bu kongre ile geçmiş yıllara dayanan parti içi krizi aşma konusunda belirleyici adımı attığı nitelendirildi. Yeniden seçilen Genel Sekreter Jose Luis Centella yoldaş, partinin "Marks, Lenin ve Rosa Lüksemburg" un ilkeleri temellerine dayandığını dile getirdi. Bu kongreden önce Parti içinde güçlü bir azınlık, Partiyi tekrar "Marksist-Leninist" olarak nitelendirilmesi için mücadele etmiş idi. Parti "Marksizm-Leninizm" nitelemesini çok uzun yıllar önce 70'li yıllarda "Avrupa Komünizmi"ne yöneldiği zaman programından çıkarmıştı. Parti kendisini

son yıllarda "Devrimci Marksist Parti" olarak nitelendiriyordu. Kongre sürecinde 530 delegenin yüzde 30'una tekabül eden güçlü azınlığın ilkesel "Marksizm-Leninizm" nitelemesinin tekrar Parti programına alınması konusundaki mücadeleleri, uzun tartışmalardan sonra kongre tarafından "Marks, Engels, Lenin ve diğer devrimci Marksistler" olarak kabul edildi. Genel Sekreter yoldaşın kapanış konuşmasındaki tabiri ile "Bu çözüm ile şimdi herkes birarada yaşayabilir..."

Avrupa Komünizmi üzerine kimi bilgiler

Bilindiği üzere, İspanyol Komünist Partisi'nin Genel Sekreter Santiago Carillo yönetimi döneminde 70'li yıllarda, İtalyan Komünist Partisi ve Fransız Komünist Partisi ile birlikte "Avrupa Komünizmi" düşüncelerini ortaya atmaları, yığınsal temele dayalı ve ulusal parlamentolarında ciddi temsili olan bu Partilerin Dünya Komünist Partileri'nin danışma toplantılarından ayrılmalarına sebep olmuştu. Lenizimi inkara dayalı bu politikanın bu Partileri güçlendirmek yerine zayıflatması ise gerçeğin diğer bir cilvesi oldu. Aynı dönemde bu gelişmeler üzerine İspanya'da Marksist Leninistler İspanya Halklarının Komünist Partisi'ni kurdular. PCEP bugün hala güçlü bir şekilde varlığını sürdürüyor ve PCE ile ilişkileri normalleşme yoluna girdi. İspanya'da Katalonya ulusal sorunundan dolayı PCE'ye bağlı bir seksiyon olarak çalışan Katalonya Komünist Partisi de mevcut. PCC bir seksiyon olarak o yörede faaliyet sürdürüyor.

Fransız Komünist Partisi 91 karşı devrimden sonra "Avrupa Komünizminden" ilk uzaklaşan Parti oldu, ancak içinde uzun yıllar süren tartışmalar oldu. Partinin adından Komünist kavramının çıkarılması, Orak Çekiç ambleminin terkine kadar varan tartışmalar, değişik dönemlerde ayrılmalar ile iki yıl önce Parti kongresinin aldığı karar sonucunda

notalandı. Parti tekrar küçülmüş olarak, ancak Marksist Leninist ilkelere yakınlaşarak çalışmalarını sürdürüyor. Fransa parlamentosunda milletvekili sayısı çok azalan ama yerel yönetimlerde, belediyelerde gücünü kısmen koruyan ve sendikal hareket CGT içinde etkinliği sürer konumda.

İtalyan Komünist Partisi PCI'nin Enrico Berlinguer yönetiminde o dönemde girdiği "Avrupa Komünizmi" çizgisi ise maalesef 1,5 milyon üye ile Batı Avrupa'nın en büyük KP'si olmasına ve sınıf içinde çok köklü örgütlenmesi olmasına rağmen iflah olmadı. 91 karşı devrimi ile PCI, Demokratik Sosyalizm Partisi PDS adını aldı, bayrağındaki orak-çekiçin yerini kırmızı karanfil ile değiştirerek Sosyalist Enternasyonal'e üye oldu. Az sayıda Marksist-Leninist İtalya Komünist Partisi-Yeniden Kuruluş (Rifondosia) adı altında bir parti kurdular. Bu Parti aynı olmasa da ilk yıllarında belirli bir güce ulaştı ve parlamentoda da 30 milletvekiline kadar ulaşan seçim sonuçları elde etti. Fakat bu Parti de tartışmalar ve bölünmeler sonucunda bugün sosyalist, sol sosyal demokrat nitelikte olan Avrupa Sol Partisi'nin bir bileşeni oldu. Son yıllarda İtalyan Komünistlerinin Partisi adı altında PCI kısaltması ile kurulan yeni Parti gel-gitler ve tartışmalar içinde örgütlenmeye çalışıyor. Yeniden Kuruluş partisinde de tekrar olumlu tartışmalar geliştiği bilgileri ve iki Partinin ilişkilerini geliştirmeye çalıştıkları dile getiriliyor.

Bu konularda kısa bir bilgilendirme veya yeni kuşak yoldaşlarımıza bir hatırlatma yaptıktan sonra 90'lı yıllarda "Avrupa Komünizmi" konusunda daha önce kimsenin doğruluğuna ihtimal veremeyeceği bir bilgiyi aktaralım. SBKP'de karşı devrimin mimarlarından Politik Büro üyesi ve Gorbaçov, Şevardnadze, Yakovlev çetesinin ideolojik sorumlusu olan Aleksander Yakovlev bir yazısında 70'li yıllarda "Avrupa Komünizmi" çizgisinin SBKP içinde kendisinin de mensubu olan bir klik tarafından Komünist Partilerinin sosyal-demokratlaştırılması projesi dahilinde teşvik edildiğini açıklamıştır. Eğer bu doğru ise, hainler bir yandan, başta SBKP olmak üzere, Sosyalist Ülkeler Komünist Partileri içinde yıkıcı faaliyetlerini gizliden gizliye geliştirirken Batı Avrupa Kapitalist ülkelerinin en güçlü üç Komünist Partisi olan Fransa, İtalya ve İspanya Partilerini de bu yıkıcı faaliyetlerine dahil etmişlerdir demektir. Benzer bir yıkıcı faaliyet de o dönemde 3 milyon üyeye sahip Japonya Komünist Partisi içinde de yürütülmüştü.

2014 yılında,
tüm halklarımıza, işçi sınıfımıza,
yoksul köy ve kent
emekçilerimize, aydın ve
sanatçılarımıza, kadın, genç ve
çocuklarımıza, barış, dayanışma,
daha fazla özgürlük ve sosyalizm
mücadelemizde
yeni atılımlar dileriz!

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ